

ΕΠΑΝΟ ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

ΤΟΥ κ. ΘΑΝΟΥ ΔΟΓΑΝΗ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Γλυκοζάραζε. Νερά και ποιλιά ταιρίαζαν μιά κρυσταλλένια μουσική. Άβραηαμ οσία στο μυσόφορο ή Μαγδαληνή, βαστώντας κάτω από τη μασχάλη της αλιβάστρινον άμφορέα, γεμάτο μύρα, τραβούσε μαυροντυμένη γα την προκυμένη ανοδική στον τάφο του θείου Μνηστήρα. Τά σαντάλια της ήταν μουσκεμένα στην προϊτή δροσιά και στά χιονάτα ποδαράκια της είχαν κολλήσει υγρά, πράσινα φυλλαράκια τριφυλλίου. Τ'άβγυια της είχαν τον κορμί της μωροφόρος και ξυπνούσαν ή μοσκοισμένη άκρια σκέψη της μαζί με τον άνειπωτο πόνο. Θυμώταν... "Όλες τις μέρες, που τον άκολουθούσε στο θείο κίβρυμά του, τελεινή σκλάβια στά μάγια της μορφής του και της λαλιάς του, ούτε στιγμή δέν έσταμάτησε τη ματιά του έπάνω της, ούτε μιά φορά δέν έπρόφεραν τά χείλη του τόνομά της, ούτε μιά λέξη δέν της είχε. Ναί... ήταν μιά κολασμένη έταιρία που ήε πούλησε την άγάπη της στους γλεντιοκόπους κάθε φυλής. Μά την ώρα που τό μανιασμένο ποτιμά του κρηφού όχλου, που δαιμόνεο τό αίμα του 'Αδούου, τον άρπαζε και τον έσερνε προς τό Γολγοθά. οι καλοί του μαθητές τον είχαν ξεμάσει, τον είχαν άρνηθή. Μόνο αυτή ή κολασμένη, ή γυναίκα της μαριούτας, άνηφορνας τη χλείνη έτρεχε πίσω του, σπαράζοντας τά τριχίδια της. Τότε γα μιά στιγμιούλα 'Εκείνος έστρεψε τό πρόσωπό του και την είδε. Πόσο στοργικά και πόσο πονεμένα την άγκάλιασε ή ματιά του! Δέν την περιφρόνησε λοιπόν ό Ξανθός Παρβί! 'Ισως κάτι πειό πολύ... 'Ισως την... 'Αλλά δέν τολμούσε ν' άποτελειώσει ή σκέψη της. 'Ενοιθε πως ήταν τόσο άνάξια του, τόσο μολυσμένη... Και ήταν 'Εκείνος τόσο άγνός...

"Όταν έφτασε βήκε την πέτρα κυλισμένη και ή τον τάφο άδειάσει. Πειό κάτω οι Ρωμαίοι στρατιώτες κυβερνησιαμένο κοιμούνταν στον άκόλαστο ύπνο του μεθυσμένου. Από τον τάφο, που έγρασκε στα λεπτότατα άσημα ανάδιονταν και πλημμύριζε τον προϊόν όρα. Σάν νάνοιγαν μπουμπούκια ρόδων ή κρηφάνη τό φυλαγμένο μύρο τους, ή σαν έδωκε από άμπελώνες του 'Εν-Γαδδί την έποχή του άνθίζου. 'Η Μαγδαληνή γνότισε μπρος τό άδειανό μνήμα, έπασσε έπάνω τον άμφορέα με τά μύρα και ξεπάισε σ' ένα συνεχούμενο κρηφύλλιο. Κάμποιση όρα έκλαψε και χτυπούσε τά στήθη της σπαρχαχτικά. 'Υστερα σπύθη και τριβήσε προς την κρηφούρα. 'Ενας τό τους Ρωμαίους στρατιώτες την έπληρώσαν με της είχε κάποια χυδαία λόγια, σάν εκείνα που άκουγε άλλοτε στ' άκόλαστα γλέντια. 'Εργαζε τρεχάτη. Τραβούσε προς την έσημά. Στην κρυσταλλένια μουσική των νερών άκουγε τά λόγια του Ξανθού Διδασκαλού, στην εύωμία της άγριοβιολέτας ένοιθε τον άνασασμό του. Στά γαλάζια κομμάτια τούρανο άνάμεσα από τις χλωροπράσινες φυλλοσπές έβλεπε τά ήμερα και γλυκά κ' όλόφωτα μάτια του, στις κόκκινες παπαρούνες, τό αίλιο αίμα που έτρεξε, όταν τον έκάρφωσαν στο σταυρό, στά κρήνα των άγρών, την όλόλευκη ψυχούλα του, στά μεστωμένα στάγνα που άπαλοκυματίζαν, στην Ξανθή κόμη του. 'Η γλυκιά χλωμάδα του δειλινού της έδύμηνε την πονεμένη όψη του. "Όλα της μιλούσαν γιά'Κείνον. Τά πάνθησαν πλημμυρισμένα από τό δόξα του. Και τραβούσε προς την έσημά. Τά καλλούρια ξεόκανα τά σαντάλια της και τ' άγκάθια της άγκυλώναν τά τρυφερά πόδια. Μά δέν της φαινονταν τίποτα όλα αυτά, μπροστά στο μαρτύριο του 'Αναστασιμένου.

Κι' άπόμεινε στην έσημά. 'Εστησε μιά καλαμίσια καλάβρα κ' έκει κατοικούσε. Μακρυνά από τους άνθρώπους που εινε τόσο κραιφά και τόσο χυδαίοι, τόσο μωροίσε ν' άφαιρούσαν όλες τις στιγμές της ζωής της στη θύμηση 'Εκείνου. Στο γλυκορροδισμό της άκούσε τον καλούσε, την όρα την νοσταλγική του δειλινού

τόν έπρόκεινε. Στην τρέλλα του πρετού της τόν έβλεπε κριά της κ' ένοιθε τό ζεστό άγκάλιασμα της ματιάς του. Και του μιλούσε :

«Μείνε μαζί μου πάντα, άγαπημένη. Με τά δάκρυά μου θα πλύνω τις φρυχτές πληγές των φιλιανσίων ποδιών σου και θα τό σκοπιέζω με τό απαλό μετάξι των μαλλιών μου. Μή μου φύγης. Σουδωσα την καρδιά μου, την πνοή μου, τη ζωή μου άλακρη. Τό Είναι μου πλημμυρίζει από Σένα. Με τόνομά σου μονάχα έυπνώ την 'Ηχώ στην έσημά. Τό όνομά σου άκούο στο κελάδημα των πουλιών και των ρυακιών, τό φλ κρηίωμα τί ν φύλλον, στο αγανό κ' άόριστο μουρηούρισμα των μελισσών άνάμεσα στ' άσφοδίλια, στον ίδιο μου τον άνασασμό. 'Ο πόνοσ και τό μαρτύριο του σταυρού έγιναν και δικά μου. Τά νιάδω όπως τίννοιουσε κ' έσύ. Νά, που άρχίζον στις καλάμες μου νά σπιδιάζονται οι βοΰλες των φρυχτών καρφιών.»

"Ένα προί κάποιο από τους καλιούς γλεντιοκόπους, που την άναητοίσαν στην έσημά, τη βήκαν πεθαμινή μέσα στην καλαμίσια καλάβρα της. Είχε ξεφρηήσει την ίδια λύχτα. Τά χείρα της ήταν σταυρομένα σάν σε παράρωτο άγκάλιασμα και στά χείλη της τά μωαυνομένα πλατύτα άκόμα κά τοιο άχρόθαμο χαμόγελο.

Είχε παραδώσει πια σ' άλλον την άγάπη της και την πνοή της.

Θάνος Δογάνης

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΙ ΞΑΝΘΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΛΛΗΡΟΙΝΕΣ

Φαίνται πως τό ζήτημα των μελαγχροών και των Ξανθών γυναικών θ' άπασχοίει επί πλέον τον κόσμο. Τελευταία στην Άμερικανική κινηματογραφική πολι σόλλυουν, τό ζήτημα αυτό πήρε μεγάλες διαστάσεις. Οι φωτογράφοι του κινηματογράφου διατείνονται ότι γιά νά παρηγή μιά ταινία στην οποία ή πρωταγωνίστρια είναι Ξανθή, απαιτείται γιά μιά ταινία στην οποία πρωταγωνιστεί μιά μελαχροινή, κ' αυτό έστ' αίτία του χρώματος των Ξανθών καλλιών !... Σημειώστε τώρα σχετι. ως ότι ύπαρχε πληθώρα Ξανθών άστέρων στον κινηματογράφο. Τι θά γίνει λοιπόν; Θα τειθούν εις άχρηστία οι Ξανθοί άστέρες; Δέν τό πιστεύουμε...

Η ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Οι Γάλλοι όμολογούν μόνοι τους, πως εινε ένας από τους πειό άγρόματους λαούς του κόσμου.

Από τους κληρωτούς που κατανάσσονται στο στρατό, τό ένα τρίτον εινε άγράμματοι. Γι' αυτό αναγκάσθηκαν στά διάφορα στρατιωτικά συντάγματα νά ιδρωύν προχαιρα δημοτικά σχολεία, γιά νά γυρίσω τουλάχιστον στον τόπο τους, όταν άπολυθούν οι στρατιώτα γνωρίζοντας άνάγνωση και γραφή.

Οι Γάλλοι γα νά δικαιολογηθούν, άποδίδουν την μεγάλη αυτή άγραμματοσύνη στον Πανευρωπαϊκό πόλεμο. Γιατί οι σημερινοί κληρωτοί, όταν άρχισε ό πόλεμος ήταν μόλις έξ έτών, ήσαν δηλαδή στην έποχή του έπρωκειντό γα φωτίθωσαν κατά σχολεία. Και σε μιά τέτοιαν έποχή ποιός καθότανε νά σκοπισθή γιά γραμματα !

ΕΟΡΤΗ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ !...

Τό Πασχαλινό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» Πανηγυρικόν με τετράχορον καλλιτεχνικών έξοφυλλων, σε πολυτελέστατο χαρτί, πενήνταδύο σελίδας, θαυμαστάς εικόνας, έπέροχον ύλην !

Τό πολιτείες αυτό φύλλον του «Μπουκέτου» θά κυκλοφορήση την Κυριακήν του Πάσχα. Θά περιλαμβάνη δηλαδή ένα έκτακτον τεύχος έπ' ευκαιρία του Πάσχα και τό κανονικόν τεύχος της έβδομάδος του Θωμά, συνολώς θά κολληθή μόνον τό διπλόυν αυτό φύλλον αντί δραχμών 5... Τά κατόπι τεύχη θά πωλούνται στην συνηθισμένη τιμήν 2.50 έκαστον.

Τό πανηγυρικόν αυτό φύλλον του «Μπουκέτου» έκτός της άλλης άφθόνης, τερπνής και έκλεκτής συνεργασίας θά περιέχη διηγήματα και άλλην συνεργασία των κ. κ. Μαλακάση, Χρηστοβασιλή, Λάφνη, Αιμιλίας Στ. Λάφνη, Σταρ. Σταματίου, 'Ηλ. Βουτιριδίου, Κ. Φαλιγγίτη, 'Αθ. Δογάνη, Χάξη Σταματίου κ.λ.π. 'Επίσης στό φύλλο αυτό άρχίζει τό ερωτικότατον, τρομακτικόν και περιπετειώδες μυθιστόρημα.

«ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

'Ηπως του μυθιστορημάτος εινε ένα όληθινό φάντασμα !... 'Αγοράσατε όλοι τό Πασχαλινό «Μπουκέτο». Πενήνταδύο σελίδες— Πέντε δραχμές !... Κι' αυτό έκτάκτως έπ' ευκαιρία του Πάσχα...